

NABIĆ SIĘ (5) *vb pf*

się (4), się (1).

a jasne.

fut 2 pl nabijecie się (2). ◇ *praet 2 pl m pers* -ście się nabili (1). ◇ *3 pl m pers* nabili się (1). ◇ *part praet act* nabiwszy się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

1. Zabić wielu, z formantem *na-* + *się* wyrażającym dosyt i nadmierność [kogo (G pl) a. wiele kogo] (4) : *RejZwierz* 26; O Grekowie iefzczelcie nie fyći krwie Troiánłkiey/ oycá mego/ bráciey/ [...] tákież ludu poŝpolitego/ ktoregołcie fie bez licžby niewinnie nábili *BielKron* 60; Tám fie ich iáko Wilkow w dole nábijecie *BielSat* N4 [*idem*] *BielSjem* 41.

2. *Pf* od „bić” ‘zadawać ból uderzając’ z formantem *na-* + *się* wyrażającym zmęczenie długotrwałą czynnością [kogo (G)] (1) : Potym káci okrutni/ gdy fię go nábili/ Odwiązáwłzy od łłupá we krwi porzucili *SiebRozmyśl* H2v.

Formacje współrdzenne cf BIC SIĘ.

KW